

Ale nebyla to jen vůně, čím se gympl lišil od základky. Vyučování nám tu nezačínalo od osmi, ale od půl deváté, a učitelé nám vykali. To bylo fakt super. Připadala jsem si díky tomu dospělejší. Nebo spíš důležitější. Dostat se na gympl byl můj sen a teď se konečně vyplnil. Byla jsem nadšená, ale snažila jsem se nedávat to moc najevo. Nechtěla jsem se hned na začátku před spolužáky projevit jako úplná trapka.

Jediné místo, které se od základky nelišilo, byly šatny. Randál, strkanice, věci na zemi. Jiná byla snad jen barva šatních skříněk. Gympl sídlil ve staré zástavbě. Před dvaceti lety ho navštěvoval můj táta a kdysi dávno tu studovala dokonce i Renčina babička. Uplynula ale spousta let, budova gymnázia byla zrekonstruovaná a před nedávnem i znovu moderně vybavená. Jen šatny v suterénu na renovaci pořád čekaly. Omítka tu byla místy oprýskaná, při každém příchodu jsem cítila závan plísně. Nejhorší místo z celé školy, napadlo mě hned, když jsem se tu prvně ocitla. A to jsem ještě nevěděla, co všechno mě v šatnách čeká už během prvního roku ve škole.

